

hed, at den ene Udtalelse skal være forkastelig, og den anden fuldstændig berettiget, endog saameget, at den berettiger til en saadan Henvendelse som den, den høitærede Minister særligt har rettet til den Sidstnævnte. Min Dømmekraft staaer derfor stille ligeoverfor dette Spørgsmaal, naar jeg ikke faaer Lov til at dømme saaledes, at Menigheden paa Bornholm, naar den høitærede Ministers Ansøelser skulle gjøres gjældende i denne Sag, er udsat for, at den, saalænge han sidder paa Ministerbænken, og jeg vil tilføie, saalænge Biskep Martinus sidder paa Bispestolen, ikke kommer til at nyde godt af den Lov, her behandles. Dette er sørgeligt, thi jeg er overbevist om, at ligesom denne Menighed i sin Oprindelse ikke var sjeendtlighedsindbet imod Folketirken, saaledes vil den ogsaa nu i fredelig Stemning kunne drages over til den, men dersom der foreskrives denne Præst en Tilbagekaldelse af hvad han skrev den 2den Decbr. i Kirketidenden, hvilket man maa forudsætte er Ministerens Mening, maa jeg spørge, hvorledes han med Sandhedskjærlighed skulde kunne tilbagekalde, hvad han anseer for rigtigt, hvorhos en Præst indenfor Folketirken har sagt det Samme? Paa dette Punkt skal jeg ikke komme meget ind, men jeg vil spørge: Naar en Mand indgiver et Andragende til den danske Rigsdag, hvor Ministeren sidder; naar han deri beskænder at have feilet; naar han erklærer, at han nu saa inderlig gjerne vil tilbage til Folketirken, at han vil slutte sig til Alt; hvad han deri virkelig finder sig forenet med, er det da ikke tilstrækkeligt for os? Vår vi da ikke sige: Hvad skulde der være i veien for, at en saadan Mand blev stillet lige med Folketirkens Præster? Jeg kan ikke forstaae, at han skulde have noget andet Forum, thi Rønkammerforumet maa være afskaffet her. — Jeg troer nu, at jeg tilstrækkelig har vist, hvad dette Lovforslag fører til, nemlig til et Hierarchi, som vi skulde ønske vor Folketirke fri for, fordi det tidligt eller seent vil sprænge den. Jeg er bange for, at det vil gaae andre mindre velsete Folk — Præster og Medlemmer af Menigheder — som ønske, at denne Lov maa komme til at gjælde for dem, ligesom det vistnok vil gaae paa Bornholm, thi er man saa i det ene Tilfælde, kan man ogsaa være

det i det andet. Jeg er, som sagt, ligeledes meget bange for, at f. Ex. saadanne Sætninger, som den om Præstefrihed, kunde drages med ind iblandt de Læresætninger, som efter den høitærede Ministers og hans Kirkestyrelses Dom ere saadanne, at deres Tilhængere ikke kunne faae den kongelige Stadfæstelse. Det er altsaa af disse Grunde, jeg har den fulde og faste Overbeviisning, at denne Lov til Syvende og Sidst ikke baader det danske Folk og den danske Folketirke i deres Heelhed. Den gjør ikke nogen væsentlig Gavn i Nyslinge Menighed, uden forsaavidt den naturligt vilde stille Menigheden i et Forhold, der vilde betydeligt lette den, og som ligeledes betydeligt vilde lette Kirkestyrelsen; men iøvrigt vilde Menigheden ikke blive stillet i noget væsentligt forskjelligt Forhold, ligesom heller ikke Menigheden paa Bornholm vilde komme i noget væsentligt forandret Forhold. Skal denne Prøvelse finde Sted, og skulle de Lodder lægges i Vægtstaaalen, som hidtil af Cultusministeren ere blevne lagte deri, vil denne Lov ikke komme til at gjælde Mere end et Stykke Papir.

C. W. Nyholm: Skjøndt jeg har været med at stille Endringsforslag under Nr. 2, har jeg dog ikke fundet mig ganske tilfredsstillet med den ærede Ordførers Motivering, og jeg skal derfor tillade mig ganske kort at antyde, hvad der har bevæget mig, og idetmindste flere af mine Medforslagsstilleres, til at stille dette Forslag. Jeg maa da først udtale, at vi aldeles ikke have haft nogen Betænkelighed ved selve den Bestemmelse, vi nu ønske udstemt af Lovudkastet, saaledes som det vedtoges ved 2den Behandling, og vi have navnlig ikke kunnet dele den Frygt, som udtaltes af den ærede Ordfører, at denne Bestemmelse, hvis den blev staaende, kunde føre til, at Rægmænd lode sig ordinere, idet vi have troet, at den kongelige Stadfæstelse vilde afværge enhver saadan Mulighed, forsaavidt den kunde tænkes. Det er derfor ikke Hensyn til selve Sagen, der har ledet os til at stille et saadant Endringsforslag; men da den ærede Minister af Grunde, hvis Vægt jeg ikke skal indlade mig paa her videre at prøve, har erklæret sig mod den omhandlede Bestemmelse, og da hans Medvirking